

Charles Krafft - The Cross Wasn't Heavy

Pozn. DP: Stručné představení R. P. Sieferleho naleznete **zde**, část první **zde**, třetí **zde** a čtvrtá **zde**.

Autor: Rolf Peter Sieferle

I dnes máme tabu a mýty. Nahota a všemožné sexuální praktiky už mezi ně nepatří o nic víc než staré dobré rouhačství, a třeba křesťanské božstvo lze tak zesměšňovat naprosto dle libosti a bez následků. Jedno tabu však zůstává zcela nezpochybnitelné: antisemitismus. Kritika Američanů, Rusů, boháčů, průmyslníků, odborů, intelektuálů, mužů, politiků nebo i Němců je přípustná bez ohledu na příkrost formulace. Kritiku Židů je však třeba podávat opatrně a výhradně s důsledným ujištěním, že se nejedná o antisemitismus. Příčiny jsou nasnadě.

Národní socialismus, konkrétněji tedy Osvětim, se stal posledním mýtem důsledně odmytizovaného světa. Mýtus je pravda, o níž není přípustné debatovat. Nepotřebuje zdůvodnění, právě naopak: sebemenší stopa pochybností ve formě její relativizace se rovná vážnému přestoupení tabu, které ji chrání. Není snad „osvětimská lež“ trestána jako svého druhu svatokrádež? A nenašli bychom snad za vším tím zdůrazňováním „neporovnatelnosti“ onen starý strach každé zjevené pravdy, že jakmile se podrobí osvícenému mechanismu historické komparace a zdůvodňování, rozplyne se? „Osvětim“ se stala vtělením jedinečné a nesmazatelné viny.

Co je ale vlastně míněno „vinou“? Doslova označuje nejen příčinnost, ale také kontaminaci; pošpinění toho, co je správné, jež lze smýt nebo alespoň umenšit očištnými rituály. Zločinec zhanobil zákonné společenství, trest má pak posloužit k jeho očištění. V případě obzvlášť závažného pošpinění zbývá jediná náprava: naprostá eliminace zločince. Je navrácen živlům: ohni, který ho spálí, vodě, v níž se utopí, vzduchu, ve kterém je pověšen a zemi, jež ho nakonec přikryje. Znepokojivý ale může být už jen samotný život na tomtéž světě jako zločinec. Proto musí zmizet, aby bylo lidstvo osvobozeno od pohledu na jeho zkaženost. Nesnesitelnou se stává i jeho existence. **Odtud tedy fanatismus, s nímž se - padesát let od spáchání krutostí - stále slídí po starcích, kteří se na nich podíleli.**

Kromě osobní viny zločince je tu ale ještě otázka kolektivní viny jeho kmene nebo společenství, k němuž náležel. Tato kolektivní vina nemůže mít ani konkrétní kriminologický význam, ani dopad na zachování cti. Neoznačuje ani přičítání skutku ani pachatele, a proto ji eliminací tohoto pachatele nelze vymazat – vlastně to ani není žádoucí. Máme tu co do činění s vinou metafyzického řádu, uchopitelnou jedině pomocí staršího pojetí **prvotního hříchu**. Vina Adama, tohoto transcendentního člověka, zatížila celou z něj vzešlou lidskou rasu; zároveň však byla vykoupena milostí Boha, jehož příkaz Adam porušil. Člověk neupadl do bezedné propasti hříchu a místo toho mu byla v nezměrnosti jeho hříchu projevena veliká milost, jež ho spasila. Vina, pokání, milost a láska jsou tak neoddelitelně spjaty; tvoří nezničitelnou rovnováhu v soustavě božské ekonomie spásy.

Z Osvětlení vyvozené kolektivní německé viny logicky vyplývá také naléhavá výzva k permanentnímu pokání, tato sekularizovaná podoba prvotního hříchu však zcela postrádá prvky milosti i lásky. Němec tak nepřipomíná člověka, jehož vina je (když ne smazána, tak alespoň) vykompenzována prostřednictvím Boží lásky, ale mnohem spíš Dávla, padlého anděla, jehož vina se odpuštěním nedočká nikdy a který tak byl navěky svržen do tmy. I Dábel však v mechanismu božské ekonomiky plní svou úlohu: na pozadí jeho temnoty se totiž ještě lépe vyjímá Boží dobrota. V jeho negativitě se soustředí všechny nedostatky stvoření, takže je Bůh zproštěn bolestných otázek o přítomnosti zla ve světě.

Němec, nebo přinejmenším nacista, je sekularizovaným Dávlem našeho osvětleného věku. Tento autonomní, dospělý svět jej potřebuje jako negativní pozadí, v kontrastu k němuž ospravedlňuje svou existenci. V tomto ohledu najdeme pozoruhodné paralely mezi Němcem a Židem z křesťanské minulosti. Druhým největším zločinem lidstva po Adamově pádu bylo ukřižování Krista. Jistě, tato ohavnost byla obratem vymazána zmrtvýchvstáním a spásou, i ta však má přinejmenším jeden základní požadavek: víru. Židé byli nejen pachateli tohoto hrůzného (přestože nezbytného) zločinu, ale také odmítli uvěřit, že Ježíš je Kristus, a tím i jeho nabídku spásení. Tato zločinná židovská zatvrzelost byla pro křesťany ohromným prohřeškem; národ, v jehož středu Syn Boží chodil a kázal, nepřijal nabídku s ním spojené spásy. Jelikož navíc obrácení Židů představuje podmínku příchodu Božího království v eschatologickém smyslu, ztělesňují Židé protiklad spásy, a tak se stali symbolem zla přítomného ve světě.

Tvrdohlavá židovská neochota přijmout zjevenou pravdu křesťanství měla lidstvu připomínat, že ještě není připraveno opustit svou hříšnost. Bez ohledu na důkladnost a zapálenost odhalování a likvidace všech bezbožníků a odpadlíků se tak nikdy (navzdory občasnému pronásledování) neobjevila myšlenka likvidace Židovstva jako takového. Byli sice bolestným, ale snášeným trnem v patě Křesťanstva. Protože se nemohli podílet na křesťanské slávě, zakotvili na okrajích společnosti jako lichváři a obchodníci. I tady vidíme shodné rysy s Němci, kteří se z hrdinů stali obchodníky, nenáviděni celým světem a vědomí si své převahy.

Svět očividně Židy nebo Němce potřebuje, aby se ujistil o svých morálních kvalitách. Neměli bychom však opominout ještě jednu důležitou odlišnost: zatímco **Židé své negativní hodnocení křesťany nepřijmuli, Němci se mohou přetrhnout, aby jako první uznali svou nesmazatelnou vinu - i když zpravidla způsobem, který mluvčího z německé**

vinu a zodpovědnosti vyjímá, a ta padá na bedra nekajících, tj. ostatních. Adamovu vinu v příběhu o spáse vymazala smrtelná Kristova oběť. Židé svou vinu na Mesiášově ukřižování nikdy nepřiznali. Němci, kteří svou nenapravitelnou vinu přijímají, naopak musejí zmizet ze scény skutečných dějin a stát se věčným mýtem, aby svou vinu nějak odpykali. Věčný nacista tak bude jako duch své zločinu ještě dlouho zdobit každodenní mytologii postnáboženského světa. **Země však bude očištěna od této poskvrny teprve, až Němci úplně zmizí, tj. stanou se abstraktním „lidstvem“.** Tehdy ale světu možná **vyvstane potřeba dalších Židů.**

Druhý úryvek z knihy Rolfa Petera Sieferleho *Finis Germania The Eternal Nazi* vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing 9. května 2018.